

ತುಂಬಾ ಕೂದಲು ಹರಡಿತು. ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹುಸಿಕೋಪದ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಆ ನೋಟ ಇಷ್ಟ... ಮತ್ತೆ ಆಟ... ಕಿಲಕಿಲ ನಗು..

ಮುಂದಿನ ಸಾಲಲ್ಲಿ ಕೂತಿದ್ದ ಹೆಂಗಸರ ಕಲರವ ನಡೆದೇ ಇತ್ತು. ಅದೇನು ವಿಷಯಗಳೋ, ಅದ್ಯಾವ ಭಾಷೆಯೋ... ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಾನ್‌ಸ್ಟಾಪ್ ಸಂಭಾಷಣೆ, ನಡುನಡುವೆ ಅಬ್ಬರದ ನಗು, ಅದೂ ಒಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬರು ಬಿದ್ದು. ಜಗದ ಸಂತಸವೆಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲೇ ಮಡುಗಟ್ಟಿ ನಿಂತಿತ್ತು. ಇವರಿಗೆ ಕೂಲಿಕೊಟ್ಟು ದುಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವನಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಸಂತಸ, ಸಂಭ್ರಮ ಎಂದಾದರೂ ದೊರೆತಿದೆಯೋ? ಅನುಮಾನ!

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಎಳೆ ಪ್ರಾಯದ, ತೆಳಗಿನ ಯುವತಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಸುಗೂಸು ಕಿಟಾರನೆ ಕಿರುಚಿ ಜೋರಾಗಿ ಅಳಲು ಶುರುಮಾಡಿತು. ಆ ಹುಡುಗಿ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದು ಮಗುವನ್ನು ಸಂತೈಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಳು. ಎತ್ತಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಂಡು ಆಚೆ, ಈಚೆ ತೋರಿಸಿದರೂ, ಕಿಟಕಿಯ ಗಾಳಿಗೆ ಒಡ್ಡಿದರೂ ಅಳು ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದ್ದು ಒಂದು ಬಣ್ಣ ಕಳೆದುಹೋದ ಸಣ್ಣ ಅಂಗಿ ಮತ್ತು ಕಾಚೆ. ಏನಾದರೂ ಚುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದೆಯೋ ಎಂದು ಮಗುವನ್ನು ಹಿಂದೆ, ಮುಂದೆ ಮಾಡಿ, ಕಾಚೆ ಸರಿಸಿ ಅಂಡುನೋಡಿ ಪರಿಕ್ಷಿಸಿದಳು. ಏನೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅಳು ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ರವಿಕೆ ಸರಿಸಿ, ಸೆರಗಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು. ಅದು ಬಾಯಿ ಹಾಕಿ ಚೀಪಿ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು. ಈ ದಂಪತಿಗಳು ಸಮಾಧಾನದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಮಗು ಮತ್ತೆ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಅಳಲು ಶುರುಮಾಡಿತು. ಆ ಹುಡುಗಿ ಅದನ್ನು ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಚೀಪಲು ಕೊಟ್ಟಳು. ಆದರೇನು? ಅದಕ್ಕೆ ಸಮಾಧಾನವಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಿಗಿಂತ ಜೋರಾಗಿ ಕಿರುಚಲು ಶುರುಮಾಡಿತು.

ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸೀಟುಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಮಧ್ಯವಯಸ್ಕ ಹೆಂಗಸರು ತಿರುಗಿದರು... ಕೆಲವರು ಎದ್ದು ಬಂದರು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೇ ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಲು ನೋಡಿದರು. ಕೈಯಿಂದ ಕೈಗೆ ಬದಲಾದರೂ ಅದರ ಅಳು, ಕಿರುಚಾಟ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಕೂಸುಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಅವಕ್ಕೂ ಸಣ್ಣ ಅಳು. ಒಂದು ಬಾರಿ ಕೊಯ್ಯೆಂದು ಅತ್ತು ತಮ್ಮ ಸಹಾನುಭೂತಿ ತೋರಿದವು.

ಈ ದಂಪತಿಗಳ ಕಂದನೂ ಶುರುಮಾಡಿತು ಆಲಾಪನೆ. ತಾಯಿ ಸರಸರ ತನ್ನ ಕೈಬ್ಯಾಗ್ ತೆಗೆದಳು. ಮಗುವನ್ನು ಗಂಡನ ಕೈಗಿತ್ತು ಬ್ಯಾಗಿನಿಂದ ಬಾಟಲ್ ತೆಗೆದು ಅದಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದ್ದ ಮುಚ್ಚಳ ತೆಗೆದು, ಬೇರೊಂದು ನಿಪ್ಪಲ್ ಅದಕ್ಕೆ ಜೋಡಿಸಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕುಲುಕಿ, ನಿಪ್ಪಲುಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂಡಿ ಹಾಲು ತೊಟ್ಟಿಕ್ಕುವುದನ್ನು ಖಾತ್ರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಬಾಟಲ್‌ಗೆ ಒಂದು ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದ ಸಣ್ಣ ಟವಲ್ ಸುತ್ತಿ ಗಂಡನ ತೊಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಂದನ ಬಾಯಿಗೆ ಹಿಡಿದಳು. ಅದು ಚೀಪುತ್ತಾ, ಚೀಪುತ್ತಾ ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು.

ಅತ್ತ ಆ ಕಂದನ ಆಕ್ರಂದನ ನಿಲ್ಲಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕಂಡಕ್ಕರನ ಸಹನೆ ಮೀರಾ ಇತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ

ಕೂಗಿದ, “ಮಗು ಅಳು ನಿಲ್ಲಿಸುಮ್ಮಾ.. ಏನು ಜನಾನೋ? ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಾಕಲು ಬರದಿದ್ದರೂ ಕೈಗೊಂಡು, ಕಾಲಿಗೊಂದು ಹುಟ್ಟಿಸಿಬಿಡೋದು... ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತೊಂದರೆ ಕೊಡೋದು! ಛೇ.”

ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಗಾಬರಿ. ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕಂಬನಿ. ಸೆರಗಲ್ಲೇ ಮುಖ ಒರಿಸಿದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಮೊದಲ ಸಾಲಲ್ಲಿದ್ದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮೂವತ್ತರ ಪ್ರಾಯದ ಹೆಂಗಸು ಎದ್ದು ಬಂದಳು. ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯದ ಮಗು. ಅವಳು ಇವಳಿಗೆ ಕೇಳಿದಳು, “ಹಾಲು ಕುಡಿಸಿದ್ಯಾ?” ಇವಳೆಂದಳು, “ಹೂಂ ಅಕ್ಕಾ. ಎರಡೂ ಕಡೆ ಕುಡೀತು. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಕಾಗಿಲ್ಲ.”

ಅವಳು ಹೇಳಿದಳು: “ಗೊತ್ತು ಬಿಡು... ಒಂದು ವಾರದಿಂದ ಕೂಲಿ ಇಲ್ಲ... ನೀನೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಂಡಿಲ್ಲ, ಇನ್ನು ಹಾಲೆಲ್ಲ ಬರತ್ತೆ... ಸರಿ ಇಲ್ಲಿ ಕೊಡು ಕೂಸನ್ನೆ” ಎಂದು ಕೈಚಾಚಿ ಅದನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡಳು. ಅದು ಅಳುತ್ತಲೇ ಅವಳ ಕೈಗೆ ಹೋಯಿತು. ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮೂರು ವರ್ಷದ ಮಗು ಇವಳ ಕೈಗೆ ಬಂತು.

ಅವಳು ಅದನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಲಾಘವದಿಂದ ಆಡಿಸುತ್ತಾ ಯಾವುದೋ ರಾಗ ಹಾಡುತ್ತಾ ಓಲಾಡುವ ಬ್ಯಾನಿನಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾಲೆನ್ಸ್ ಮಾಡುತ್ತಾ ತನ್ನ

ಸೀಟಿಗೆ ನಡೆದಳು. ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ರವಿಕೆ ತೆಗೆದು ಸೆರಗು ಮರೆ ಮಾಡಿ ಆ ಕಂದನ ಬಾಯಿಗೆ ಇಟ್ಟಳು! ಅದು ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಪಿರಿಪಿರಿ ಮಾಡಿದರೂ ಕಡೆಗೆ ಬಾಯಿ ತುಂಬಾ ಸಮೃದ್ಧ ಹಾಲು ಸುರಿದಿದ್ದರಿಂದ ಅಳು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಚೀಪುತ್ತಾ... ಚೀಪುತ್ತಾ ನಿಡ್ಡೆಗೆ ಜಾರಿತು.

ಆ ಕೂಲಿ ಯುವತಿಯ ಮುಖದಲ್ಲಿದ್ದ ಸಮಾಧಾನ, ನಿಟ್ಟುಸಿರು. ತೊಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮೂರು ವರ್ಷದ ಮಗುವಿನ ಮುಖ ಸವರಿ ನೆಟಿಗೆ ತೆಗೆದಳು. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಅಜ್ಜಿಗೆ ಏನೋ ಹೇಳಲು... ಆ ಅಜ್ಜಿಯ ಬೊಟ್ಟುಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ನಗು... ಅದೇನೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ!

ಇದೊಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಘಟನೆ ಎಂದು ಅವರೆಲ್ಲರ ಮುಖದಿಂದಲೇ ತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂತಹ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಬಹುಶಃ ಅವರೆಲ್ಲ ಆಗಿಂದಾಗ ಹಂಚಿಕೊಂಡಿರಬೇಕು.

ಈ ಜೀನ್ಸ್‌ಧಾರಿ ಯುವದಂಪತಿಗಳ ಮಧ್ಯ ಕಂದ, ಚೀಪುತ್ತಿದ್ದ ಬಾಟಲ್ ಸರಿಸಿ ಅಳುಮುಖ ಮಾಡಿತು. ಬಾಟಲ್ಲು ಅರ್ಧವೂ ಖಾಲಿ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ... ಬಾಟಲಿ ಹಾಲು ಅದಕ್ಕೆ ರುಚಿಸಿಲ್ಲ. ಅಂತ ಅದರ ಮುಖವೇ ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರ ದೃಷ್ಟಿ ಆಕೆ ತೊಟ್ಟಿದ್ದ ಬಿಗಿಯಾದ ಟೀ-ಶರ್ಟ್ ಕಡೆಗಿತ್ತು!

ಇಬ್ಬರ ಮುಖದಲ್ಲೂ ಗಾಬರಿ... ಬ್ಯಾಗಿನಲ್ಲಿ ತಡಕಾಡಿ ಪುಟ್ಟಪುಟ್ಟ ಬೊಂಬೆಗಳನ್ನು ಆಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೊರತೆಗೆದರು. ಅವೆಲ್ಲ ಆಡಿದ್ದ ಅದಕ್ಕೆ ಸಮಾಧಾನವಿಲ್ಲ. ಅಳುವೇ ಶುರುವಾಯಿತು. ಆ ಯುವಕ ಇನ್ನೊಂದು ಉಪಾಯ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಮೊಬೈಲ್ ತೆಗೆದು ಅದರಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ತೋರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ. ಅದರ ಚಿತ್ರ ಒಂದು ಬಾರಿ ಮೊಬೈಲ್‌ನ ಚಿತ್ರಗಳತ್ತ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ತಾನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ಅಳುವಿನತ್ತ ಹರಿದಿತ್ತು. ಕಡೆಗೆ ಅಳುವೇ ಗೆದ್ದಿತು. ಜೋರು ದನಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. ಈಗ ಇಬ್ಬರೂ ಹೈರಾಣು. ದಿಕ್ಕುತಪ್ಪಿದ ಮುಖಭಾವ. ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡುತ್ತಾ ಕಂಡಕ್ಕರ್ ಕಡೆಗೂ ತಪ್ಪಿಸ್ಸ ನೋಟ ಬೀರಿದರು. ಅವನು ಬೇಕೆಂದೇ ಕಿಟಕಿಯ ಹೊರಗೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಬಲಬದಿಯ ಮೂರನೇ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಅಜ್ಜಿ ತನ್ನ ಹಳೆಯ ಚೀಲದಿಂದ ಒಂದು ಮಾಸಿದ ಸೀರೆ ತೆಗೆದಳು. ಈ ಯುವತಿಯ ಕೈಗಿತ್ತು, “ಕೊಳ್ಳವ್ವ... ಇದನ್ನು ಹೊದಿಸಿಕೊಂಡು ಕೂಸಿಗೆ ನಿನ್ನ ಹಾಲು ಕುಡಿಸು ಸರಿವೋಯ್ಯದೆ” ಅಂದಳು.

ಇವಳು ಗಂಡನ ಮುಖ ನೋಡಿದಳು. ಅವನು ಆ ಸೀರೆಯನ್ನೊಮ್ಮೆ ಅಳುತ್ತಿದ್ದ ಮಗುವನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿದ... ಕಣ್ಣಲ್ಲೇ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿದ.

ಇವಳು ಅಜ್ಜಿಯ ಸೀರೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಮೇಲ್ಭಾಗಕ್ಕೆ ಹೊದಿಸಿಕೊಂಡು ಅಳುತ್ತಿದ್ದ ಕಂದನನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ಬಳಿಕ ಆನಂದದ ನಗೆಗೆ ಬೀರುತ್ತಾ ಅಜ್ಜಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ಆ ಕಣ್ಣುಗಳ ಭಾಷೆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಅರ್ಥವಾಗಿತ್ತು. ಬೊಟ್ಟುಬಾಯಿಯೂ ಅರಳಿತು. ಹಾಲಿನ ಬಾಟಲ್ ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು. ಮಗು ನಿಡ್ಡೆಗೆ ಜಾರಿತು.